

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.578 van 31 mei 2011
in de zaak A. 193.554/XIV-31.280**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Anastasios Moskofidis
 kantoor houdend te 3600 Genk
 Rootenstraat 21/18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 juli 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 29.105 van 25 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4849 van 19 augustus 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 207.334 van 13 september 2010 werd de heropening van de debatten bevolen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anastasios Moskofidis, die verschijnt voor de verzoekster, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 28 juni 2005 België binnen en verklaart zich op 3 juli 2006 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 april 2009 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 25 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Door het auditoraat voorgesteld ambtshalve middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het auditoraat stelt in het verslag voor ambtshalve de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vast te stellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen indien aan die beslissing geen substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen. Volgens het auditoraat raakt de ondertekening van de aanvankelijk bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, zonder dat uit die beslissing zelf of uit enig ander stuk blijkt dat de commissaris-generaal zelf verhinderd was, de openbare orde en gaat het om een substantiële onregelmatigheid die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf niet kon herstellen.

Beoordeling

5. De ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, vormt een substantiële onregelmatigheid die de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoekster die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verzoekster dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoekster heeft integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvraag betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Zij heeft nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld.

Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen, ook niet ambtshalve.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet op. Zij citeert die bepaling en voert aan dat de beslissing van het commissariaat-generaal van 26 maart 2009 door een adjunct-commissaris was ondertekend, dat dit een schending van artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet vormt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die onwettigheid in het bestreden arrest had moeten opwerpen, dat naar 's Raads arrest nr. 193.616 van 28 mei 2009 in een vergelijkbare zaak kan worden verwezen, dat uit de beslissing van 26 maart 2009 nergens kan worden afgeleid dat de adjunct-commissaris ze heeft genomen omdat de commissaris-generaal verhinderd was en dat die beslissing van 26 maart 2009 dan ook onwettig was genomen.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel en voegt toe dat de verwerende partij niet consequent is omdat zij in diverse gelijkaardige dossiers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen talrijke door een adjunct-commissaris ondertekende beslissingen spontaan heeft ingetrokken, dat de ondertekening door een adjunct-commissaris een substantiële onregelmatigheid is die onherstelbaar is en alleszins niet op "impliciete" wijze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden gedekt en dat de verwerende partij, door in de huidige zaak een andere houding dan in vele andere zaken aan te nemen en te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet de onregelmatigheid zou hebben gedekt, het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft geschonden.

De verzoekster citeert verder de artikelen 14 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (E.V.R.M.) Zij voert daarbij aan dat de verwerende partij geen bewijs van een noodtoestand voorlegt, zodat zij niet kan rechtvaardigen waarom de verzoekster een andere (nadeliger) behandeling dan vele andere asielzoekers zou moeten krijgen, wier door een adjunct-commissaris ondertekende beslissing wél werd ingetrokken.

Ten slotte stelt de verzoekster dat de verwerende partij in die zin ook artikel 26 van het internationaal verdrag inzake Burger- en Politieke rechten, opgemaakt te New-York op 16 december 1966, (BUPO) schendt.

Beoordeling

8. Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de uitoefening van de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door zijn adjuncten, doch niet op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De schending van enige andere bepaling of beginsel wordt in het middel niet opgeworpen. Het middel is derhalve niet tegen het bestreden arrest gericht maar tegen de beslissing van de adjunct-commissaris. De enkele vermelding in het middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft een onwettigheid had moeten opwerpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Hoe dan ook blijkt dat de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens melding heeft gemaakt van de ondertekening van de beslissing door een adjunct, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze. Evenmin is dit in het bestreden arrest vastgesteld. Wat dat betreft kan naar de behandeling van het ambtshalve middel hierboven worden verwezen.

In de memorie van wederantwoord werpt de verzoekster voor het eerst de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 14 en 15 van het E.V.R.M. en van artikel 26 van het BUPO op, zonder aan te tonen dat zij dat niet eerder, meer bepaald in het verzoekschrift tot cassatie zelf, had kunnen doen. Ook die kritiek blijkt trouwens niet tegen het bestreden arrest te zijn gericht.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekster werpt in een tweede middel de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, 2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951,

(Vluchtelingenverdrag) op. Zij stelt dat haar verklaringen wel degelijk voldoende aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bevatten, dat zij wel degelijk gevaar in Tsjetsjenië loopt en er het slachtoffer van onwettige arrestaties en represailles door de autoriteiten zal worden en dat zij in haar beroepsschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diverse gegronde punten van kritiek had gegeven.

De verzoekster voert vervolgens aan dat zij in haar beroepsschrift in hoofddeorde had aangevoerd dat de drie handgeschreven gehoorverslagen van het commissariaat-generaal moeilijk en zelfs grotendeels onleesbaar zijn, dat het haar daardoor niet mogelijk was om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing op ernstige wijze te toetsen aan die gehoorverslagen en dat haar rechten van verdediging op die manier waren geschonden. Alleen al om die reden had de beslissing van het commissariaat-generaal moeten worden vernietigd. Door niet op die pertinente opmerking te antwoorden heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekster artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ten slotte voert de verzoekster aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar asielrelaas als ongeloofwaardig heeft bestempeld, enkel en alleen omdat op een door haar neergelegd bewijs van gezinssamenstelling en op een medisch attest het jaartal 2000 met de hand in 2005 was veranderd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft alle overige middelen van de verzoekster niet beantwoord, zodat de motivering niet afdoende was.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

11.1. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. Deze bepaling heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

In het bestreden arrest wordt inderdaad niet concreet op de kritiek betreffende de onleesbaarheid van de gehoorverslagen ingegaan. Die vaststelling kan, zoals hierna zal blijken, echter niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden.

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenzaken dat hij te dezen over volheid van rechtsmacht beschikt, dat het geschil daardoor in zijn geheel bij hem aanhangig wordt gemaakt, dat hij een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en de grenzen van het gerechtelijk debat, dat hij in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, dat hij door de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk door de motieven van de bij hem bestreden beslissing is gebonden en dat hij de middelen van de verzoekster slechts bespreekt in de mate dat ze betrekking hebben op de motieven die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in aanmerking neemt. In het licht van de concrete motieven van het bestreden arrest, met name de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas omwille van het overleggen van valse stukken, is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en hoefde de leesbaarheid van de gehoorverslagen niet nader te worden onderzocht. De voorgehouden onleesbaarheid van de gehoorverslagen kan de strekking van het bestreden arrest met betrekking tot het dragende motief, met name de vervalsing van bepaalde stukken, immers niet hebben beïnvloed.

Daarenboven beperkt de verzoekster zich tot algemene kritiek op de gehoorverslagen, zonder aan te geven, laat staan aan te tonen, dat deze of gene concrete vaststelling uit het bestreden arrest in strijd met welbepaalde door haar afgelegde verklaringen zou zijn of aan een onjuiste lezing van die verklaringen te wijten zou zijn.

Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

11.2. In het bestreden arrest wordt duidelijk aangegeven waarom het asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht, met name omdat op twee verschillende stukken het jaartal 2000 met de hand in 2005 is veranderd en omdat de verzoekster daar geen enkele verklaring voor geeft alhoewel die manipulatie reeds door het commissariaat-generaal werd opgeworpen. Daarom hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op de verdere kritiek van de verzoekster in te gaan en heeft hij de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen niet geschonden.

Het tweede middel is in die mate ongegrond.

11.3. Waar de verzoekster met verwijzing naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en een korte samenvatting van haar asielrelaas aanvoert dat er “wel degelijk voldoende aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging” zijn en dat zij bij

een terugkeer “wel degelijk gevaar in Tsjetsjenië” loopt, vraagt zij in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak. De Raad van State kan als administratieve cassatierechter echter niet in de beoordeling van de feiten treden.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénendertig mei tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen